צוואות השבטים — צוואת יששכר הבן החמישי ליעקב וללאה

העתקת דברי יששכר ויקרא אל־בניו ויאמר אליהם שמעו בני אל־יששכר אביכם והאזינו לדברי אהוב יי׃

אנכי נולדתי בן חמישי ליעקב בשכר הדודאים׃

כי ראובן אחי הביא דודאים מן־השדה ותפגשהו רחל ותקחם׃

ויבך ראובן ותצא לאה אמו לקולו׃

ואלה היו תפוחים אשר ריחם מתוק הצומחים מעל לאפיקי המים בארץ ארם׃

ותאמר רחל לא אתן־לך את־אלה והיו לי תחת בנים כי שנאני יי ולא ילדתי בנים ליעקב׃

ושנים היו התפוחים ותאמר לאה אל־רחל יהי־לך אשר לקחת את־בעלי ולקחת גם־את־אלה ממני׃

ותאמר לה רחל יהי לך יעקב הלילה הזה תחת דודאי בנך׃

ותאמר לה לאה לי הוא יעקב כי אנכי אשת נעוריו׃

ותאמר רחל אל־תתגאי ואל־תתפארי כי אותי ארש לו בראשונה ולמעני עבד את־אבינו ארבע עשרה שנה׃

ואנכי מה־אעשה־לך כי רבה הערמה ומזמת בני־איש וערמה תהלך עלי־אדמות כי לולא זאת לא ראית את־פני יעקב׃

כי לא אשתו את ובערמה הבאת לו׃

ואותי רמה אבי ויגרשני בלילה ההוא ולא נתן את־יעקב לראותני כי לו הייתי שם לא קרהו כזאת׃

ואולם בדודאים האלה אשכיר לך ללילה אחד את־יעקב׃

וידע יעקב את־לאה ותהר ותלד אותי ועל־השכר הזה נקרא שמי יששכר׃

וירא אז מלאך יי אל־יעקב ויאמר שני בנים תלד רחל כי בחלה במשכב בעלה ותבחר הנזר׃

ולולא לאה אמי מכרה במשכבו את־שני התפוחים כי עתה שמונה ילדה ועל־כן ילדה היא ששה ורחל ילדה את־השנים כי למען הדודאים השקיף עליה יי׃

כי ידע אשר למען לדת בנים בקשה לחיות עם־יעקב ולא למען מלא תאותה׃

וממחרת היום נתנה שנית את־יעקב׃

ובגלל הדודאים ההם שמע יי את־רחל׃

כי גם־כאשר קבלתם לא אכלה אותם ותקרב אותם בבית יי ותביאם אל־הכהן אשר היה בימים ההם׃

ויהי כאשר הייתי לאיש ואתהלך בישר לבבי ואהי עובד אדמת אבי ואדמת אחי ואאסף את־תבואות אדמתם בעתן׃

ויברכני אבי כראותו כי בתם־לבבי אתהלך לפניו׃

ואנכי לא־הייתי נמהר במעשי ולא קנאתי ולא רעה עיני בקרובי׃

לא הלכתי רכיל באיש ולא הרשעתי חיי אדם כי בתמת עיני הלכתי׃

בן־שלשים וחמש הייתי כאשר לקחתי אשה כי עמלי אכל את־כחי ולא חשבתי על־חשק נשים כי עיף ויגע הייתי ותפל עלי תרדמה׃

וישמח אבי תמיד על־תם־לבבי כי כל־בכור הקרבתי ביד־הכהן ליי וכן גם־לאבי׃

וירב יי את־טובו בידי עשרת אלפי מונים וידע גם־יעקב אבי כי יי עזרני בתמי׃

כי לדלים ולאשר בצרה נתתי מטוב האדמה בתם־לבבי:

ועתה בני שמעו אלי והתהלכו בתם־לבבכם כי בו ראיתי את־כל־רצון יי:

איש תם לא־ישאף הון מאכלי־תאוה שונים לא יחמד בגד מחלצות לא ירצה:

ימים רבים לא־יקוה לחיות והוא רק לרצון יי יחכה:

ועל־כן כל־רוחות תעתועים לא־ימשלו בו כי לא־יואיל הבט אל־יפי הנשים למען אשר לא־יחלל נפשו בתהפוכות רע:

אין קנאה בעצותיו והכעש לא יעציב את־נפשו ולא יענה את־רוחו בתאוה נכזבה:

והוא בתמת־נפשו יתהלך וכל־דבר בישר לבבו יראה ויעצם עיניו מראות רע בחטאי העולם לבל־יראה בהפר איש את־מצות יי:

ועל־כן שמרו בנים את־תורת אלהים וקנו תם ובישר תתהלכו ואל־תהיו קלי־דעת במצות יי ובמעשי קרוביכם:

ואהבו את־יי ואיש את־קרובו ועל־דל ועל־חולה תחמלו:

שימו מעיניכם לעבד את־האדמה ועמלו במפעליכם בכל־עבודת השדה והביאו מנחה בתודה ליי:

כי בראשית בכורי פרי האדמה יברך אתכם יי כאשר ברך את־כל־הקדושים למן־הבל ועד־עתה:

כי לא־ינתן לכם חלק אחר מלבד משמני הארץ אשר פריה בעמל תוציאו:

כי גם־יעקב אבי ברכני בברכות האדמה ובראשית תבואותיה:

ויכבד יי את־לוי ואת־יהודה גם־בתוך בני יעקב:

ויתן יי להם מורשת נחלה ויתן ללוי את־הכהנה וליהודה את־המלוכה:

ועל־כן שמעו אליהם והתהלכו בתמת אביכם:

ודעו לכם בני כי באחרית הימים יעזבו בניכם את־תמתם וידבקו באהבת־בצע לא־תדע שבעה ויעזבו צדק ויקרבו למזמה ויזניחו את־מצות יי וידבקו בבליעל:

והמה יעזבו את־עבודת האדמה ויתורו אחרי עצותיהם הרעות ויפוצו בין הגוים והיו עבדים לאויביהם:

ואתם הגידו כזאת לבניכם למען אשר אם־יחטאו ישובו מהרה אל־יי:

כי הוא רחום ויגאלם להשיבם אל־אדמתם:

בן־שתים ועשרים ומאה שנה אנכי היום ולא ידעתי בי כל־חטא:

ומלבד אשתי לא ידעתי אחרת ולא זניתי בנשאי את־עיני:

יין לא שתיתי ואתע וכל־חמד אשר לרעי לא חמדתי:

ערמה לא שכנה בלבבי וכזב לא עבר על־דל־שפתי:

איש כי היה בצרה ואאנח אתו ולדל פרסתי מלחמי חסד עשיתי כל־ימי אמת שמרתי:

את־יי אהבתי בכל־כחי וכן אהבתי כל־איש יותר מבני:

וככה עשו גם־אתם בני וכל־רוח בליעל ינוס מכם וכל־מעשה אנשים רעים לא ימשל בכם ותרדו בכל־חית השדה כי אתכם יהי אלהי השמים והארץ כי תתהלכו עם־בני־איש בתם־לבב:

ויצו את־בניו אחרי אשר דבר להם העלוני חברונה ושמה תקברוני במערה עם־אבותי:

ויפשט את־רגליו וימת בשיבה טובה בריא בכל־אבריו ולא נס כחו ויישן שנת־עולמים: